

СТРАХОВИТИ РАЗКАЗИ ОТ РУСКИ АВТОРИ

Издателство
ПАРИТЕТ

Страшныя расказы рускых писталей

Перевод с русского: Татьяна Балова

© Издательство „Паритет“, 224 стр.

Билингва – двуязычен текст, написан на езика на оригинала и езика на превода. Билингвалното четене е един от най-ефективните методи за увеличаване на речниковия състав. Благодарение на контекста и повторенията новите думи се запомнят много по-лесно. Последните изследвания показваха, че четенето на двуязычни книги активира областта на главния мозък, вследствие на което овладяването на новия език става по-лесно.

Страховити разкази от руски автори

Преводач: Татьяна Балова

© Издателство Паритет, 224 стр.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-602-3

В этот сборник вошли лучшие рассказы, посвященные таинственным, жутким и сверхъестественным событиям, связанным с загробным миром. Иван Тургенев, Александр Куприн, Федор Сологуб, Александр Гринь, Николай Гумилев, Валерий Брюсов - одни из самых ярких представителей русской литературы. Они умело вводят нас в глубины страха и мрачных тайн, рассказывая загадочные, необъяснимые и сверхъестественные истории. Эти произведения, безусловно, можно причислить к золотому фонду „темного жанра“, где царит необъяснимый, жуткий, но завораживающий мир ужасов, от которого захватывает дух и внимание.

В този сборник са включени едни от най-добрите разкази, посветени на мистериозни, зловещи и свръхестествени събития, свързани с отвъдното. Авторите са сред най-ярките представители на руската литература: Иван Тургенев, Александър Куприн, Фьодор Сологуб, Александър Грин, Николай Гумилев, Валерий Брюсов. Те умело ни въвеждат в дълбините на страха и мрачните тайни, разказвайки ни загадъчни, необъясними и свръхестествени истории. Тези произведения категорично могат да се причислят към златния фонд на „тъмния жанр“, където властва необъяснимият, страховит, но завладяващ свят на ужаса, който ще спре дъха ви и ще прикове вниманието ви.

СОДЕРЖАНИЕ

Федор Сологуб

ДАМА В УЗАХ

Легенда белой ночи 8

Иван Тургенев

РАССКАЗ ОТЦА АЛЕКСЕЯ..... 34

Александр Грин

ЛЬВИНЫЙ УДАР..... 80

Николай Гумилев

ЛЕСНОЙ ДЬЯВОЛ 118

Валерий Брюсов

В ЗЕРКАЛЕ

Из архива психиатра 148

Александр Куприн

СЕРЕБРЯНЫЙ ВОЛК 190

СЪДЪРЖАНИЕ

Фьодор Сологуб ОКОВАНАТА ДАМА <i>Легенда от бялата нощ</i>	9
Иван Тургенев РАЗКАЗЪТ НА ОТЕЦ АЛЕКСЕЙ.....	35
Александър Грин ЛЪВСКИ УДАР	81
Николай Гумильов ГОРСКИЯТ ДЯВОЛ	119
Валерий Брюсов В ОГЛЕДАЛОТО <i>Из архива на един психиатър</i>	149
Александър Куприн СРЕБЪРНИЯТ ВЪЛК	191

Федор Сологуб (1863–1927) – известный поэт, писатель, драматург, публицист. Представлял декадентское направление и русский символизм в литературе, апологет русского символизма. Его творчество – неоднозначное и неординарное, до сих пор вызывает жаркие споры критиков, не знающих, как трактовать образы и героев, созданных литератором. Каждое его произведение буквально „кричит“ об одиночестве, поисках смысла жизни, грусти и тоске, съедающих его изнутри.

Фьодор Сологуб (1863–1927) е известен поет, писател, драматург и публицист. Представител на декадентското течение и на руския символизъм в литературата, апологет на руския символизъм. Творчеството му – двусмислено и необикновено, и до днес предизвиква разгорещени спорове сред критиците, които не знаят как да тълкуват образите и героите, създадени от него. Всяко негово произведение буквално „крещи“ за самотата, за тъгата и копнежа, разяждащи го отвътре, търсейки смисъла на живота.

Федор Сологуб

ДАМА В УЗАХ

Легенда белой ночи

У одного московского мецената (говорят, что меценаты водятся теперь только в Москве) есть великолепная картинная галерея, которая после смерти владельца перейдет в собственность города, а пока мало еще кому ведома и трудно доступна. В этой галерее висит превосходно написанная, странная по содержанию картина малоизвестного, хотя и весьма талантливого русского художника. В каталоге картина обозначена названием "Легенда белой ночи". Картина изображает сидящую на скамейке в едва только распускающемся по весне саду молодую даму в изысканно-простом черном платье, в черной широкополой шляпе с белым пером. Лицо дамы прекрасно, и выражение его загадочно. В неверном, очарованном свете белой ночи, который восхитительно передан художником, кажется порою, что улыбка дамы радостна; иногда же кажется эта улыбка бледною гримасою страха и отчаяния.

Фьодор Сологуб

ОКОВАНАТА ДАМА

Легенда от бялата нощ

Един московски меценат (казват, че днес меценати се намирали само в Москва) има великолепна картинна галерия, която след смъртта на притежателя ѝ ще стане собственост на града, а засега е известна още на малцина и е трудно достъпна. В тази галерия виси една превъзходно нарисувана, странна по съдържание картина от не много известен, макар и доста талантлив руски художник. В каталога тя е означена като „Легенда от бялата нощ“. На картината е изобразена седнала на пейка в тъкмо раззеленяваща се пролетна градина млада дама в изискана семпла черна рокля, с черна широкопола шапка с бяло перо. Лицето ѝ е прекрасно, а изражението му – загадъчно. В лъжовната, чаровна светлина на бялата нощ, възхитително предадена от художника, понякога изглежда, че усмивката ѝ е радостна, но друг път тази усмивка прилича на бледа сянка от страх и отчаяние.

Рук не видно, – они заложены за спину, и по тому, как дама держит плечи, можно подумать, что руки ее связаны. Стопы ее ног обнажены. Они очень красивы. На них видны золотые браслеты, скованные недлинною золотою цепочкою. Это сочетание черного платья и белых необутых ног красиво, но странно.

Эта картина написана несколько лет тому назад, после странной белой ночи, проведенной ее автором, молодым живописцем Андреем Павловичем Крагаевым, у изображенной на картине дамы, Ирины Владимировны Омежиной, на ее даче близ Петербурга.

Это было в конце мая. День был теплый и очаровательно-ясный. Утром, то есть в ту пору, когда рабочий люд собирается обедать, Крагаева позвали к телефону.

Знакомый голос молодой дамы говорил ему:

– Это – я, Омежина. Андрей Павлович, сегодня ночью вы свободны? Я жду вас к себе на дачу ровно в два часа ночи.

– Да, Ирина Владимировна, благодарю, – начал было Крагаев. Но Омежина перебила его:

– Итак, я вас жду. Ровно в два часа.

Ръцете не се виждат, те са зад гърба ѝ и от начина, по който дамата държи раменете си, човек може да си помисли, че са вързани. Стъпалата ѝ са боси. Много са красиви. На тях се виждат златни гривни, сковани с къса златна верижка. Това съчетание от черна рокля и бели боси нозе е красиво, но странно.

Авторът на платното, младият живописец Андрей Павлович Крагаев, го нарисува преди няколко години, след странната бяла нощ, която прекара у изобразената на картината дама, Ирина Владимировна Омежина, във вилата ѝ близо до Петербург.

Беше в края на май. Денят бе топъл и очарователно ясен. Сутринта, тоест по времето, когато обикновените хора се канят да обядват, телефонът на Крагаев иззвъня.

Познатият глас на младата дама му каза:

– Аз съм, Омежина. Андрей Павлович, свободен ли сте тази нощ? Ще ви чакам във вилата си точно в два.

– Да, Ирина Владимировна, благодаря – подхвана Крагаев. Но Омежина го прекъсна:

– И така, чакам ви. Точно в два.

И тотчас же повесила трубку. Голос Омежиной был необычайно холоден и ровен, каким бывает голос человека, готовящегося к чему-то значительному. Это, а также и краткость разговора немало удивили Крагаева. Он уже привык к тому, что разговор по телефону, и особенно с дамою, бывает всегда продолжительным. Ирина Владимировна, конечно, не составляла в этом отношении исключения. Сказать несколько слов и повесить трубку – это было неожиданно и ново, и возбуждало любопытство.

Крагаев решил быть аккуратным и не опаздывать. Он заблаговременно заказал автомобиль, – своего еще не было.

Крагаев был довольно хорошо, хотя и не особенно близко, знаком с Омежиной. Она была вдова богатого помещика, умершего внезапно за несколько лет до этой весны. Она и сама имела независимое состояние. Дача, куда она приглашала Крагаева, была ее собственная.

О ее жизни с мужем ходили в свое время странные слухи. Говорили, что он часто и жестоко бьет ее. Дивились тому, что она, женщина состоятельная, терпит это и не оставляет его.

Детей у них не было. Говорили, что Омежин и неспособен иметь детей. И это еще более ка-

И веднага затвори. Гласът на Омежина беше необикновено студен и равен, като на човек, който се готви за нещо значително. Това, а също краткотрайният разговор доста изненада Крагаев. Вече беше свикнал всеки телефонен разговор, особено с дама, винаги да е продължителен. А Ирина Владимировна също не беше изключение. Да каже няколко думи и да затвори, бе нещо неочаквано и ново, което предизвикваше любопитство.

Крагаев реши да бъде стриктен и да не закъснява. Предварително поръча кола – още нямаше своя.

С Омежина се познаваха доста добре, макар да не бяха особено близки. Тя бе вдовица на богат помешчик, който почина внезапно няколко години преди тази пролет. А и самата тя бе заможна. Вилата, в която покани Крагаев, беше нейна собственост.

Навремето за нея и мъжа ѝ се носеха странни слухове. Разправяха, че той често я биел, и то жестоко. Чудеха се, че уж е богата, а го търпи и не го оставя.

Двамата нямаха деца. Казваха, че Омежин бил неспособен да ги има. И това на всички им

залось всем странным, – зачем же она с ним живет?

Часы Крагаева показывали ровно два часа, и уже становилось совсем светло*, когда его автомобиль, замедляя ход, приближался к ограде загородного дома Омежиной, где ему приходилось бывать несколько раз прошлым летом.

Крагаев чувствовал странное волнение.

„Будет еще кто-нибудь, или только я один зван? – думал он. – Приятнее быть наедине с милою дамою в эту очаровательную ночь. Разве и зимою не надоели достаточно все эти люди!“

У ворот не видно было ни одного экипажа. Было совсем тихо в темном саду. Окна в доме были не освещены.

– Ждать? – спросил шофер.

– Не надо, – решительно сказал Крагаев, и расплатился.

Калитка у темных ворот была немного открыта. Крагаев вошел и закрыл за собою калитку. Оглянулся почему-то – увидел в калитке ключ и, повинувшись какому-то неясному предчувствию, замкнул калитку.

---

* В Петербурге в июне темные ночи сменяются „белыми ночами“, когда в течении 2-х часов наблюдаются сумерки и наступает рассвет. – Прим. пер.

се виждаше още по-странно – защо тя живее с него?

Часовникът на Крагаев показваше точно два и вече ставаше съвсем светло*, когато колата му забави ход и наближи оградата на извънградската къща на Омежина, където миналото лято беше идвал няколко пъти.

Крагаев чувстваше странно вълнение.

„Дали ще има още някой, или само аз съм поканен? – мислеше си той. – По-приятно би било тази очарователната нощ да сме само двамата с милата дама. Всички тия хора не ѝ ли омръзват още през зимата?“

Пред портата не се виждаше нито една кола. В тъмната градина бе съвсем тихо. Прозорците в къщата не светеха.

– Да ви изчакам ли? – попита шофьорът.

– Недейте – решително отговори Крагаев и му плати.

Малката врата до портата беше открехната. Крагаев влезе и я затвори. Без да знае защо, се огледа, видя ключа и ръководен от някакво смътно предчувствие, я заключи.

---

* В Петербург през юни тъмните нощи се сменят с „бели“, когато в продължение на 2 часа е здрач, а после започва да се съмва – Б.пр.